



НАЙЛЮДНІШЕ МІСЦЕ GILLETTE

(очима тих, хто досі чекає)

«Клініка лікує пацієнтів. Спільнота турботи підтримує людей».

I. Найлюдніше місце

Яке місце в закладі охорони здоров'я найлюдніше?

Не вестибюль.

Не кабінети.

Не зала очікування.

І не коридори.

Найлюдніше місце — те, якого немає на жодному плані поверху.

Це майбутнє.

Кожен, хто входить, несе із собою запитання.

Пацієнти.

Родини.

Лікарі.

Медсестри.

Директори.

Навіть той, хто миє підлогу.

Ніхто насправді не знає, чим усе скінчиться, — а може, вдають, що не знають, зі страху.

І все ж кожен і далі будує плани на завтрашній день.

Ніде більше я не бачив, щоб стільки людей водночас жили в тому самому теперішньому і вперто населяли те саме майбутнє.

Ось чому я вважаю, що цвинтар — найлюдніше місце, яке я будь-коли знав.

II. Епілог

Багато хто думає, що протилежність життя — смерть.

Я в цьому не такий певен.

Провівши час у реабілітаційних закладах, лікарнях, будинках догляду й на цвинтарях, я дійшов іншого висновку.

Протилежність життя — не смерть.

Це забуття.

І, мабуть, саме тому цвинтар — одне з найлюдніших місць, які я знаю.

Не людьми.

Пам'яттю.

Усе життя ми боїмося цвинтаря.

У дитинстві нас учать, що це місце кінця.

Дорослими ми вчимося його уникати.

Ми ходимо туди з обов'язку, на роковини, з поваги.

Входимо мовчки й виходимо, щойно можна.

І все ж, придивившись, я відкрив, що цвинтар — не місце мертвих. Мертвих там немає.

Вони в домівках, де жили.

У словах, які залишили.

У жестах, яких ми від них навчилися.

У вадах, які ми успадкували.

У відсутностях, що й досі до нас говорять.

Цвинтар — місце живих.

Тих, хто повертається.

Тих, хто пам'ятає.

Тих, кому ще є що сказати тому, хто вже не може відповісти. І повірте тому, хто там побував, але не знайшов собі місця.

III. Сторінка автора

Цей твір не був замовлений.

Його не продавали.

Його створено не з комерційною метою.

Його написано, щоб засвідчити цінність реабілітації, людської гідності та стосунків між людьми.

Єдина плата, якої просять, — символічний долар: не як оплата за твір, а як свідчення спільної відданості культурі турботи, надії та відповідальності.

Ferdinando